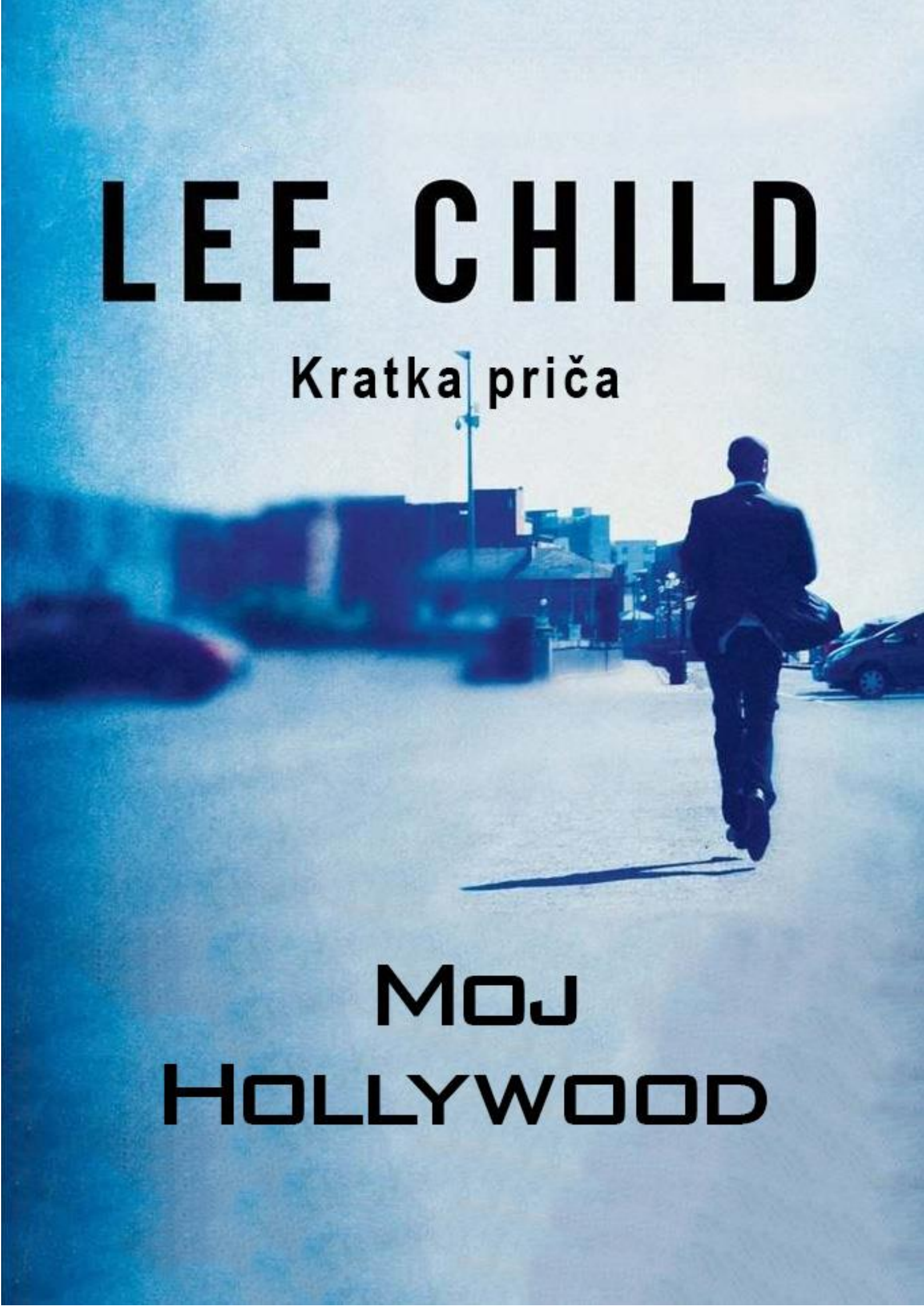

LEE CHILD

Kratka priča

A man in a dark suit is walking away from the camera down a wide, sunlit city street. He is carrying a bag over his shoulder. The street is lined with buildings and parked cars, and a long shadow is cast on the pavement behind him.

MOJ
HOLLYWOOD

Lee child

MOJ HOLLYWOOD

Kratka priča

The Hollywood kojeg se sjećam bio je hladno, teško, očajno mjesto. Sunce je sjalo i ljudi su napredovali. Tko su bili ti ljudi, nemam pojma. Prava su imena odavno napuštena. Nezgrapni slogovi iz sela i grleni zvukovi iz močvara i svako ime koje je završavalo na samoglasnik razmijenjeni su za sjajne zamjene koje su mogle doći iz automobilske kataloga. Poznavao sam tipa koji se zvao LaSalle, poput Buicka. Poznavao sam Fairlanea, poput Forda. Čak sam poznavao i Coupe de Ville. Zapravo sam poznavao dva Coupe de Villea, ali mislim da je drugi tip imao jezik za zubima. U svakom slučaju, uvijek ste bili svjesni da je tip s kojim razgovarate šifrant. Niste imali pojma što je on bio i što je radio prije.

Svi su bili novi i iznova izmišljeni.

To je, naravno, funkcioniralo u oba smjera.

Bilo je to mjesto gdje se za tjedan dana rada moglo dobiti ono što bilo tko drugi u zemlji napravi za godinu dana. To je bila istina u cijelom gradu, pod svjetlima ili iza njih, legitimno ili ne. Ali neki su dobili više od drugih. Bio si ili gospodar ili sluga. Kao iskrivljeni pješčani sat: gore, mali stakleni mjehurić s nekoliko zrna pijeska. Dolje, veliki stakleni mjehurić s puno pijeska. Usko grlo između bilo je čvrsto. Ljudi na vrhu mogli su kupiti što su htjeli, a ljudi na dnu učinili bi što god je potrebno,

bez pitanja. Svi su bili na prodaju. Svatko je imao cijenu. Gradska uprava, policija, obični ljudi, svi oni. Bilo je to hladno, teško, očajno mjesto.

Svi su znali da ništa neće potrajati. Pametni momci stavljaju svoje rane plaće u solidne stvari, što sam i ja učinio. Moj prvi noćni rad postao je predujam za kuću koju sada posjedujem više od četrdeset godina. Ostatak novca došao je s hipotekom od banke stare tjedan dana. Trebalo je platiti i hipoteke, pa sam morao nastaviti raditi. Ali posao nije bilo teško pronaći za čovjeka s mojim vještinama i za čovjeka koji je sretan raditi stvari za koje se od mene tražilo. Što je uključivalo isključivo djevojke. Holivudske kurve bile su najbolje na svijetu, a bilo ih je dosta. Glumice zarobljene s pogrešne strane uskog grla i dalje su morale jesti, a autobusi i vlakovi svakim su danom donosili više. Konkurencija je bila žestoka.

Bile su nevjerojatno lijepe. Obično su izgledale bolje od pravih filmskih zvijezda. Morali su biti. Spavanje sa stvarnom filmskom zvijezdom bilo je otprilike jedino što se nije moglo kupiti novcem, pa su dvojnici i zamjene dobro poslovali. Bili su najveća igra u gradu. Trajale su godinu-dvije. Ako to nisu mogli podnijeti, smjeli su rano odustati. Nikakve prisile nije bilo. Nije trebalo biti. Ti autobusi i vlakovi su i dalje dolazili.

Ali postojala su pravila.

Ucjene su, očito, bile zabranjene. Tako je bilo i bezveze. Mogli bi se potkupiti policajci i tračeri, ali zašto nepotrebno trošiti novac? Bolje ušutkati izvor. Bolje napraviti primjer i kupiti mjesec ili dva mira i tišine. Tu sam ja ušao. Moja prva je bila nadljudska ljepotica iz Idaha. Bila je dovoljno glupa da povjeruje obećanju nekog tipa. Bila je dovoljno glupa da stvara probleme kad se to ne drži. Raspravljali smo o njenom unakaženju. Odrezati joj usne i uši, možda nos, možda izvaditi svaki drugi zub. Mislili smo da bi to poslalo poruku. Ali onda smo zaključili da nijedan policajac iz LA-a to ne bi podnio, bez obzira na to koliko smo platili, pa sam je jednostavno i jednostavno odbio i tako sam dobio predujam za svoju kuću. Bilo je to pravo iskustvo. Bila je visoka i bila je doslovno zapanjujuća. Ostala sam bez daha i slaba u koljenima. Stražnji dio mog mozga govorio mi je da bih je trebao odvući u svoju špilju, a ne da joj prerežem vrat. Ali prebrodio sam to.

Sljedećih sedam otplatio mi je hipoteku, a dvije nakon toga kupile su mi Cadillac. Jedanaesta mi je donijela nevolje. Samo jedna od onih nesretnih stvari. Bila je borac i očito je imala problema s krvnim tlakom.

Morao sam je ubosti u prsa kako bih je smirio, a oštrica je pogodila kost i zarezala nešto loše, a gejzir krvi je izašao i poprskao me po kaputu. Kao vrtno crijevo. Velika gihta, kao da utopljenik iskašljava morsku vodu na pijesak, grčevit. Nakon toga sam zamotao nož u umrljani kaput i odnio ga kući, što je moralo privući nečiju pozornost.

Jer kao rezultat, policajci su me pratili od zore sljedećeg jutra. Ali igrao bio sam kul. Nisam radio ništa jedan dan, a onda sam napravio veliku predstavu pomažući svom novom susjedu da završi unutrašnjost svoje nove garaže. Što je na neki način bila provokacija, jer je moj novi susjed bio trgovac drogom koji se redovno vozio gore-dolje u Meksiko kao sat. I njega su policajci promatrali. Ali doživjeli su neugodnost kad smo njegov auto pomaknuli na rubnik kako bismo mogli neopterećeno raditi na garaži. Auto im je ukraden ispred nosa. To je odgodilo ozbiljna pitanja za nekoliko dana.

Onda je neki novopečeni detektiv LAPD zaključio da sam nož i krvavi kaput odnio u susjedovu garažu u svojoj torbi s alatom i da sam ih potom zakopao u pod. No tip nije uspio dobiti nalog, jer i suci vole novac i kurve, pa je cijela stvar tinjala mjesec dana, a onda se utišala, dok na scenu nije došla nova faca. Ovaj novi tip je zaključio da sam previše lijen da kopam prljavštinu. Mislio je da sam zakucao kaput u zidove. Htio je brzo nalog, jer je mislio da će štakori pojesti kaput. Bio je to takav kvart. Ali ni on nije dobio nalog, ni brzo ni sporo, i slučaj se ohladio, i ostao je hladan četrdeset godina.

Za to vrijeme dogodile su se dvije stvari. LAPD je osnovala jedinicu za rješavanje slučajeva i pojavio se neki policajac koji je izgleda bio sin one jedanaeste kurve. Što je za mene bio nesretan splet događaja. Navodni sin izgledao je kao sumorniterijer, tip s puno sposobnosti, i radio je na tom prašnjavom starom dosjeu kao lud. Bio je na dilemi, pola-pola oko toga je li pod ili zid posljednje počivalište mog kaputa, a moj je kaput bio sveti gral za ovog tipa, jer su laboratorijske tehnike do tada napredovale. Shvatio je da može usporediti vlastiti DNK s onim što se može pronaći iz kaputa. Moj susjed koji je trgovao drogom bio je ubijen godinama prije, a njegova je kuća mnogo puta mijenjala vlasnika. Nitko od novih vlasnika nikad nije dopustio pretres jer su znali što je dobro za njih, ali onda su svi drugorazredni vlasnici otišli i mjesto je zaplijenjeno, a faca je zaključio da može zaobići cijeli postupak izdavanja naloga jednostavno tražeći dopuštenje od bilo koje banke koja sada drži papire, ali sama banka je

propala i nitko nije znao tko kontrolira njezinu imovinu, pa sam dobio još jednu odgodu, osim što su mi baš tada dijagnosticirali tumor na plućima.

Nisam imao osiguranje, očito, radeći u toj branši, pa je moja kuća prodana kako bi se financirao moj boravak u bolnici, što traje i danas, a iz kreveta sam čuo da se kupac moje kuće dočepao i moje kod susjeda i planirao ih je oboje sravniti s zemljom i potom sagraditi vilu. Što je užarenog sina sasvim uzбудilo, naravno, jer će konačno lopta za uništavanje obaviti posao naloga koje nitko nije uspio dobiti. Tip me često posjećivao. Svaki put kad bi me pitao kako se osjećam? Onda bi me pitao, zid ili pod? Što je pokazalo njegova ograničenja, da budem iskren. Očito su kaput i nož otišli s mjesta događaja u ukradenom automobilu dilera droge. Stavio sam ih u tajni pretinac u braniku i ostavio ključ u bravi kad sam parkirao auto na rubu. Davno ih nije bilo. Bio sam otporan na vatru.

Što mi nije donijelo nikakvo zadovoljstvo, zbog užasne boli koju sam osjećao. Čuo sam za momke u mojoj situaciji kako udobno plutaju na intravenskim kapaljkama punim morfija, valiuma i ketamina, ali nisam dobivao te stvari. Očito sam to tražio, ali je prokleti liječnik je to negirao i rekao da to nije prikladno u mom slučaju. A onda bi faca ušao i pitao me kako se osjećam, s blagim smiješkom na licu, i sram me je reći da mi je trebalo neko vrijeme da shvatim. Svi su bili na prodaju. Svatko je imao cijenu. Gradska uprava, policija, obični ljudi, svi oni. Uključujući i liječnike. Nemam pojma što je sin davao tipu, usluge ili novac ili oboje, ali znam što mi tip nije dao zauzvrat.

Hollywood kojeg se sjećam bio je hladno, teško, očajno mjesto, i još uvijek jest.